

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce: **Bc. L. V.**, zastoupen zmocněncem Ing. A. N., bytem B., P., adresa k doručování B., Dr. E. B. 102/22, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2016, č. j. MSK 26188/2016,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 4.1.2016, č. j. MUBR/265-16/tvr-SO-R-425/13_10315/2013/tvr a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobce vyslovil nesouhlas se závěry žalovaného, namítal, že jsou dány důvody pro obnovu řízení, neboť se předmětného přestupku nedopustil a jalovce ve skutečnosti odstranil M.H. Byl potrestán za něco, co nespáchal a není přestupkem. Celé udání je postaveno na snaze paní B. M. získat z celé kauzy finanční prospěch.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí i proces, který jeho vydání předcházela, zcela v souladu se zákonem. Poznamenal, že z celého řízení není patrná žádná snaha paní B. M. o finanční prospěch v uvedené věci. V proběhnuvším přestupkovém řízení bylo nad rámec všech pochybností zjištěno, že se jalovce na daném místě nacházely a že byly odstraněny. Je tak evidentní, že se paní M. proti tomuto závadovému jednání ohradila

a nelze z daného usuzovat, že jejím motivem byla pouze finanční kompenzace bez ohledu na viníka daného jednání. Rovněž tak tvrzená pomsta se nejeví žalovanému jako reálná, neboť řízení vedly zcela nepodjaté správní orgány, které vinu žalobce a následně i obnovu řízení posuzovaly zcela objektivně bez zájmu k dané věci a bez ohledu na vazby jednotlivých účastníků řízení. Žalovaný vyslovil podiv nad tím, že si žalobce opatřil důkaz zakládající, dle jeho názoru, důvod obnovy řízení, tj. přiznání M. H. dne 13.11.2015, tedy ve velmi krátké době po nabytí právní moci rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 19 A 15/2014, jímž byla žaloba žalobce proti rozhodnutí o jeho vině zamítnuta. Rozsudek nabyl právní moci 26.10.2015. Celé náhlé nalezení pana M. H. a jeho přiznání k uvedenému jednání tak žalovaný nadále považuje za účelové.

Krajský soud rozsudkem ze dne 24.10.2016 č. j. 19 A 9/2016-39 rozhodnutí žalovaného ze dne 11.3.2016 č. j. MSK 26188/2016 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti žalovaného byl uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 29.6.2017 č. j. 9 As 322/2016-49, v němž Nejvyšší správní soud kromě jiného uvedl, že nelze bez dalšího aprobovat kategorický závěr krajského soudu, že by správní orgány v první fázi řízení o obnovu řízení nemohly výslech svědka H. provést. Dle Nejvyššího správního soudu bez výpovědi údajného „nově nalezeného“ pachatele přestupku by nemohl mít správní orgán postaveno najisto, zda se jedná o věrohodnou osobu či jen účelově navrženého pachatele (za situace, kdy i prekluzivní lhůta pro projednání přestupku zjevně uplynula). Jinými slovy, zda v případě takové osoby vůbec přichází v úvahu potenciální znalost skutečností souvisejících se spáchaným přestupkem a zda skutečně existuje důvod pro konání obnoveného řízení. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě pro nepřezkoumatelnost, neboť dle jeho názoru z rozsudku krajského soudu není patrné, kde je pro správní orgány hranice, od které se již v posuzované věci mělo jednat z jejich strany o hodnocení, které náleželo až do případného obnoveného řízení, co konkrétně správní orgány vlastně nemohly provést v první fázi obnovy řízení a že jim krajský soud v obecné rovině vytýkal provedení výslechu svědka H.

Krajský soud proto opětovně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

U jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích k věci.

Krajský soud předně konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 11.3.2016 bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 18.3.2016. Žalobu podal žalobce k poštovní přepravě 18.5.2016, tedy ve lhůtě dané § 72 odst. 1 s.r.s., zákona č. 150/2002 Sb., v platném znění. K námitkám žalobce uplatněným nad rámec toho, co uvedl v žalobě a jejím doplnění (doručeno soudu elektronicky 27.6.2016 a následně potvrzeno originálem doručeným soudu 28.6.2016 – č. I. 10, č. I. 13), soud nepřihlédl, neboť byly uplatněny po lhůtě dané § 72 odst. 1 s.r.s., která činí 2 měsíce a běžela ode dne následujícího po dni, kdy rozhodnutí správního orgánu II. stupně bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení.

Podle ust. § 100 odst. 1 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění

pozdějších předpisů, řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo za b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle ust. § 100 odst. 2 správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do tří měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že rozhodnutím Městského úřadu v Bruntále ze dne 28.5.2014, č. j. MUBR/69124-13/tvr-SO-R-425/13_10315/2013/tvr byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 13.8.2013 v době od 08:00 hodin do 13:30 hodin v Oborné, okres Bruntál na neoplocené části parcel č. X a X nacházejících se k. ú. Oborná u domu č. p. X, vykopal 5 kusů vzrostlých jalovců, které tímto zničil, tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku zničením věci. Za spáchaný přestupek byla jako sankce žalobci uložena pokuta ve výši 700,- Kč a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení. Poškozená B. M. byla se svým nárokem na náhradu škody odkázána na příslušný státní orgán, na řízení ve věcech občanskoprávních. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25.8.2014, č. j. MSK 107939/2014 jako opožděné zamítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 28.8.2014.

Ze spisu dále plyne, že dne 13.11.2015 byla Městskému úřadu v Bruntále doručena žádost žalobce o povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v níž žalobce tvrdil, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které nemohl v původním řízení uplatnit s tím, že touto neznámou skutečností je zjištění totožnosti osoby, která skutečně jalovce z obecního pozemku odstranila a jeho písemné prohlášení. Jedná se o důkaz o jeho nevině. Na výzvu správního orgánu žalobce doplnil, že o totožnosti pachatele odstranění jalovců se dozvěděl dne 13.11.2015 a neprodleně vyzval městský úřad k provedení obnovy.

Správní orgán I. stupně následně nařídil ústní jednání na 28.12.2015, k němuž předvolal žalobce a dále svědka M. H. Z protokolu o jednání ze dne 28.12.2015 plyne, že správní orgán u tohoto jednání vyslechl M. H. jako svědka, a to ke skutkovým okolnostem, které se týkaly odstranění jalovců v létě roku 2013. 4.1.2016 pak Městský úřad v Bruntále vydal rozhodnutí, jímž žádost žalobce o obnovu řízení zamítl. V odůvodnění správní orgán I. stupně činí zjištění z výpovědi svědka M. H., tuto výpověď hodnotí ve spojení s ostatními důkazy provedenými za řízení před správním orgánem I. stupně v předmětné přestupkové věci žalobce, cituje § 100 odst. 2 správního řádu a činí závěr, že důkazy při původním řízení o přestupku byly postaveny na svědeckých výpovědích osob, navrhovaný důkaz výsledkem M. H. není pouze

v nesouladu s provedenými důkazy, ale je přímo v jejich rozporu, dále prezentuje své úvahy, na základě nichž dospěl k závěru, že svědectví M. H. je nevěrohodné a účelově vykonstruované s cílem procesně taktizovat ve věci přestupku žalobce a uzavírá, že nejsou dány důvody uvedené v § 100 správního řádu, a proto žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty poslední správního řádu, zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.3.2016, č. j. MSK 26188/2016, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s hodnocením věrohodnosti výpovědi svědka M. H., odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a doplnil, že žalobcovo tvrzení o tom, že skutečným pachatelem je M. H., o čemž se měl dozvědět 13.11.2015, je v rozporu s tím, co uváděl např. do podnětu na přezkoumání rozhodnutí adresovaného Ministerstvu vnitra s tím, že v tomto podání ze dne 1.10.2014 tvrdil, že zná skutečného pachatele a že městskému úřadu jej navrhl jako svědka u ústního jednání ve věci samé, že sice neuvedl jeho jméno, nicméně rozhodně se nejednalo o M. H., kterého jako svědka tehdy nenavrhl. Žalovaný uvedl, že i z toho důvodu nepovažuje žalobcovo tvrzení, že se mu dne 13.11.2015 (kdy již došlo k zániku odpovědnosti za přestupek) k vykopání předmětných jalovců doznal M. H. Dále žalovaný uvedl, že stejně tak nepovažuje za věrohodné tvrzení M. H. Tomu co vypověděl, neuvěřil, stejně tak žalobcovu tvrzení, že předmětný přestupek nespáchal. Dále se žalovaný vyjádřil k tvrzené námitce podjatosti vůči oprávněným úředním osobám.

Krajský soud předně v obecné rovině konstatuje, že obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je institutem, jenž slouží k nápravě skutkových nesprávností. Na základě spisového materiálu a ve shodě se správními orgány obou stupňů, krajský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci nebyly splněny zákonné předpoklady pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu. Soud sdílí názor žalovaného, že tvrzení žalobce, že se měl dozvědět dne 13.11.2015 o tom, že skutečným pachatelem je M.H. je v rozporu s tím, co sám uváděl např. do podnětu na přezkoumání rozhodnutí podaného Ministerstvu vnitra. V uvedeném podání ze dne 1.10.2014 uvedl, že zná skutečného pachatele a městskému úřadu jej navrhl jako svědka u ústního jednání ve věci samé. Neuvedl sice jeho jméno, ovšem o M. H. se nejednalo. Toho jako svědka tehdy nenavrhl. Shodně s žalovaným také soud má za to, že i z tohoto důvodu a dále z důvodů uvedených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dle nichž výpověď svědka M. H. nekoresponduje s dosud provedenými důkazy (přičemž v podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění správního orgánu I. stupně), nepovažuje tvrzení žalobce, že se mu dne 13.11.2015 k vykopání předmětných jalovců doznal M. H. za věrohodné. Je třeba ve shodě s žalovaným zdůraznit, že o tomto údajném pachateli zmíněného přestupku se měl žalobce dozvědět v době, kdy odpovědnost za zmíněný přestupek již zanikla. Ani soud neuvěřil výpovědi svědka M. H., který přednesl, že když šel bez patřičného náradí kolem inkriminovaného místa, předmětné jalovce tam nalezeným náradím sám od sebe vykopal, neboť je nelogické a nepravděpodobné, aby tak činil, aniž by jej o to někdo požádal, a aniž by to jejich vlastníkům (resp. těm, za které je považoval), ani později nesdělil. Také dle názoru soudu je toto svědectví účelové, vedené snahou žalobce zbavit se odpovědnosti za předmětný přestupek. Z výše uvedených důvodů nelze dospět k závěru o existenci nových skutečností a důkazů ve smyslu ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, jež by byly způsobilé cokoli změnit na skutkovém stavu, jak byl zjištěn v původním správním řízení.

Důvodnou soud neshledává ani námitku žalobce, spočívající v tvrzení, že pan

M., který se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně dne 28.12.2015 a omluvil neúčast žalobce u tohoto ústního jednání, měl předložit oprávněné úřední osobě JUDr. T. plnou moc a že oprávněná úřední osoba, aniž by plnou moc převzala, pana M. z místnosti vykázala. Předně z protokolu o jednání před správním orgánem I. stupně ze dne 28.12.2015 vůbec neplyne, že by pan M., který chtěl být přítomen jednání jako veřejnost nebo zastupitel, pověřené úřední osobě nějakou listinu předkládal. Nadto žádná plná moc do spisu nebyla žalobcem doručena, a ani následně před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci obnovy řízení. O tom, že by snad oprávněná úřední osoba odmítla převzít u uvedeného jednání plnou moc, žalobce ničeho nenamítal ani v podaném odvolání. Soud proto uvedenému tvrzení neuvěřil a shledává ho ryze účelovým.

Krajský soud z důvodu shora uvedených dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšně žalovaný se nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.12.2017

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně